

***MED INDIANKLUBBEN
TILL NORDVÄSTERN
augusti 2010***

***ett fotoalbum av
Bertil Thörn***

FOTOALBUM FRÅN EN RESA
2010 BERTIL THÖRN

INDIANKLUBBEN i Sverige

*EN RESA MED MEDLEMMAR
UR
INDIANKLUBBEN*

**TEXT OCH BILD:
BERTIL THÖRN 2010**

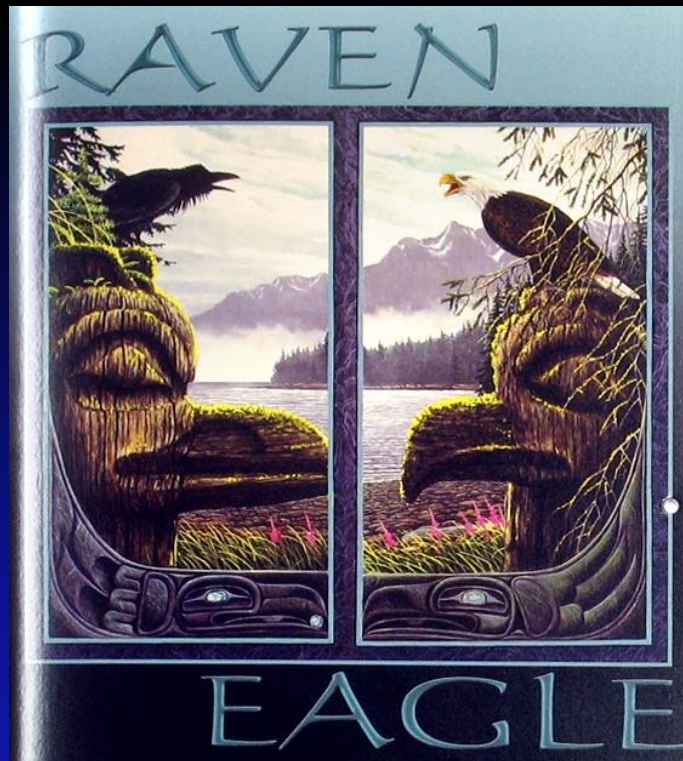
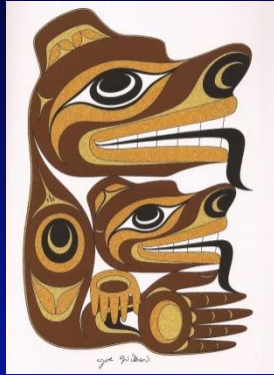
INDIANKLUBBEN i Sverige

En resa till Nordvästern år 2010

Till Korpens och Örnens land. Till den rika och fantasieggande indiankulturen längs Amerikas nordvästra Stilla Havskust

Till höga berg och djupa regnskogsliknande skogar av högväxande cederträd. Men också till stora städer med fina museer och andra intressanta sevärdheter.

En resa som tog oss till flera olika natur- och kulturområden. Också till Nordvästerns inland . Ja ända fram till prärien.

En resa till Nordvästkusten

Till totempålars land. Till land vars ursprungliga innevånare hade en mycket rik och uttrycksfull livsstil. En livsstil som framskapat en mängd föremål huvudsakligen tillverkade av trä, som var en resurs som fanns här i överflöd. Folkgrupper som också hade en förmåga att uttrycka sin tro och sin livsstil i många fantasieggande former.

En resa till Platån

Det här var alltså en resa som inte tog oss enbart till kustområdena utan också till inlandet. Till Columbiaplatån mellan de höga och vilda kustbergen, Cascade Mountains och den stora vattendelaren, Rocky Mountains (Klippiga Bergen).

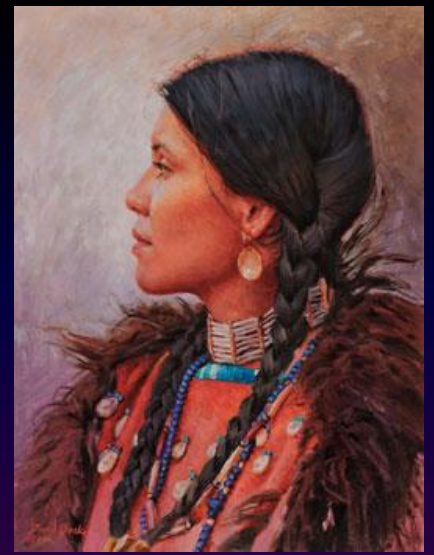
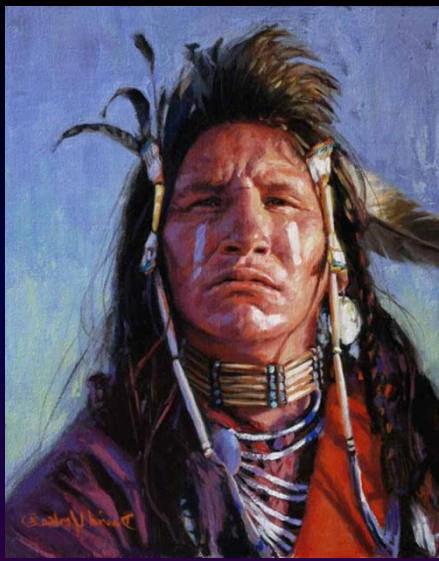
Här, i området mellan dessa mäktiga bergsmassiv, upplevde vi de rika blandkulturerna i det vi kallar kulturområdet Platån.

En resa till Prärien

Vi nöjde oss inte ens med det, utan vi passerade även över den stora vattendelaren och tog oss ut på de nordligare delarna av den vidsträckta prärien.

I ett området fyllt av historia och med en färgstark indiansk kultur, med kända indianska folk som Crow, Shoshone, Sioux, Cheyenne och Arapaho. Men också nordligare stammar som Assiniboine och Blackfoot.

En resa genom en mycket omväxlande natur.

En natur som uppvisar en såväl storslagen som näst intill steril form. En natur med stor variation, allt ifrån höga, otillgängliga berg till heta och torra gräsmarker omväxlande med undersköna bergsdalar, stora forsande floder och till uttorkade saltsjöar.

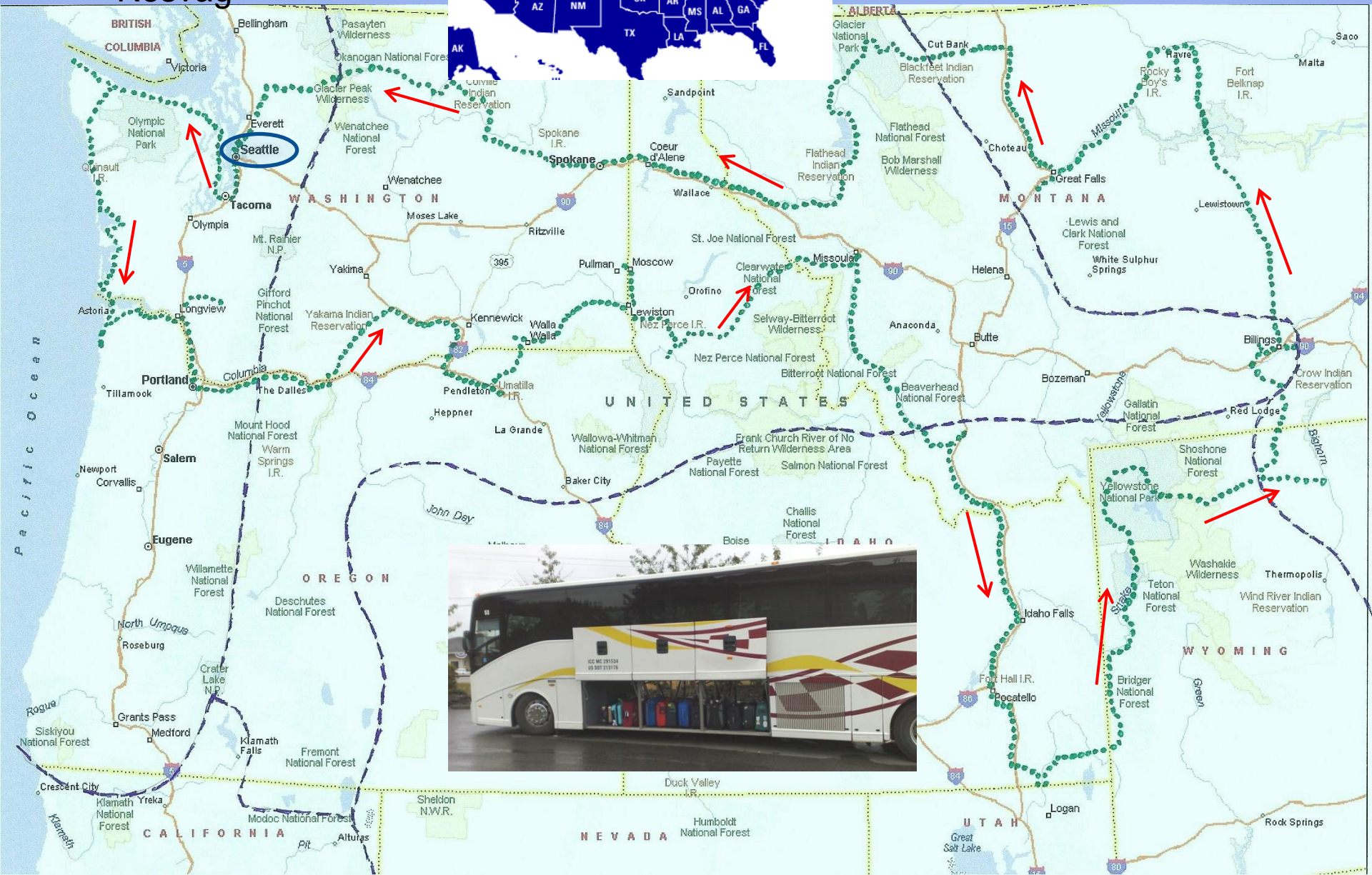
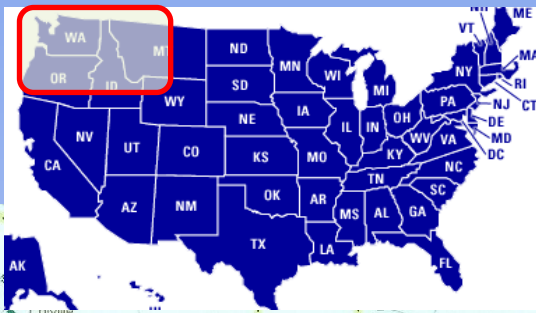
En naturupplevelse som presenterats för oss i form av såväl imponerande Nationalparker som i ödsliga vidder där väder och vind har haft fritt spelrum och där naturen kan uppvisa de mest fantastiska variationer.

En resa med buss, som med start och stopp i Seattle, WA, tog oss över 650 mil genom 5 olika stater och 14 olika indianreservat. En resa som började den 6 augusti och sträckte sig över 22 dagar (19 bussresedagar).

En resväg som på kartan markeras med små gröna punkter.

Resväg ●●●●●

Vi var en grupp på 28 personer inklusive vår chaufför, Dave Paulus, från Belle Fourche, Syd-Dakota.

Gruppen innehöll deltagare från både Sverige och Norge.

Bilden är tagen den sista dagen, när vi skulle åka båt ut till ön Blake Island och den indianska kulturbyn Tillicum Village. Men mera om det längre fram.

Olika grupper startade från Köpenhamn, Stockholm och Oslo för att stråla sammans i Reykjavik på Island.

Därifrån tog vi oss gemensamt, med hjälp av Icelandair, över Atlanten med sikte på Seattle på den Nordamerikanska nordvästkusten.

Efter sammanstrålandet och omlastningen på den lilla flygplatsen i Keflavik på Island gick alltså färden västerut - ut över Nord-Atlanten

KEFLAVIK AIRPORT, ISLAND

Vi passerade över Grönlands snötäckta berg och ut över det av isberg fyllda Baffin Bay.

Därefter in över Baffin Island och sedan den ödsliga arktiska tundran.

För att så småningom sväva fram över det enorma kanadensiska barrskogsbältet med otaliga sjöar och floder.

Men så, efter till synes ändlösa timmar av skog och vatten,
äntligen bebyggelse igen och framför oss Seattle och Tacomas
gemensamma flygplats SEA-TAC

Efter ankomstkontroller och baggageuthämtning var det bara att sätta sig i bussen för att en knapp timme senare vara framme vid vårt första hotell, Days Inn, i staden Tacoma fyra mil söder om Seattle.

Trots att vi den här gången hade haft den kortaste flygtiden vi haft på någon av alla våra medlemsresor, så var det, med tidsomställning och allt, ändå skönt att få krypa ner i en säng och sträcka ut sig.

DAYS INN
TACOMA, WA

Rundtursdag nummer 1, Lördag 2010-08-07

Men ingen rast och ingen ro. Redan den här första dagen hade vi en tidig morgon för att hinna med allt. Så nu skulle det stora äventyret äntligen börja. Vi hade en förhållandevis lång dag framför oss, ovana som vi var vid bussåkande. Vi skulle avverka knappt 42 mil och vi hade minst tre besök vid olika besöksmål inbokade .

Resan började med passage över den stora Tacoma Suspension Bridge. En jättebro som faktiskt rasade strax efter att man byggt den första delen. Så nu skulle vi hålla tummarna för att den skulle hålla för oss.

Och det gjorde den. Vi klarade oss och landade helskinnade ute på det som kallas The Olympic Peninsula (Olympia-halvön), där vi nu skulle köra runt om större delen av halvön, med den stora Olympic National Park i mitten. En skogsklädd park som domineras av det snöklädda, 2430 meter höga, Mount Olympus, staten Washingtons femte högsta berg.

Ett första möjligt besök var vi redan på planeringsstadiet skeptiska till på grund av dess otillgänglighet. Suquamish Museum i Poulsbo ligger nämligen nere i en brant sluttning, tämligen svårforcerad med en stor buss. När vi väl kom fram fick vi våra farhågor besannade och beslutade på stående fot att hoppa över det. I stället körde vi direkt till St. Peter's Catholic Mission, på Port Madison Indian Reservation, där den omtalade Chief Seattle ligger begravd på deras kyrkogård.

När vi kom fram visade det sig att graven höll på att restaureras. Men en bild från ett senare tillfälle visar hur det blev så småningom. Mycket smakfullt och estetiskt tilltalande.

Efter Port Madison Indian Reservation är det inte långt till nästa indianreservat. Då vi bara passerar igenom dess norra del, längs med Sequim Bay, så ser vi inte mycket av själva reservatet. Det är medlemmar i Jamestown S'Klallam Tribe som lever här.

Om nu reservatet inte lockade till något stopp, så kommer man straxt utanför dess gräns till ett av dessa otaliga casinon som numera växer upp på eller intill alla indianreservat. Och här kan man ju bara inte köra förbi.

Inte så mycket för själva kasinots skull. Men här möts man av tre mäktiga totempålar. En imponerande syn. Det kan man ju bara inte åka förbi utan att få fotografera.

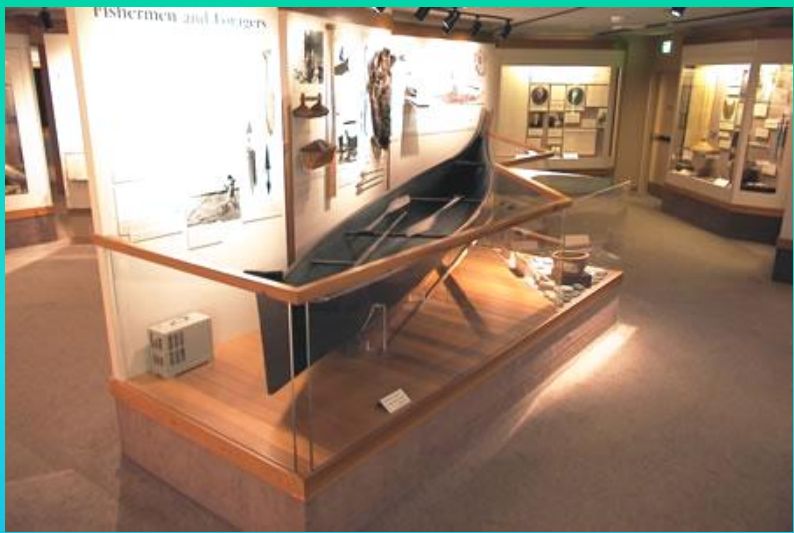

7
CEDARS
CASINO

En välsorterad giftshop med en del rätt så unika saker är heller inget som Indianklubbens medlemmar medvetet missar. Kanske någon osedd också lyckades smita in i spelhallen för ett kort ögonblick. Men vi har lovat att inte säga nå't...

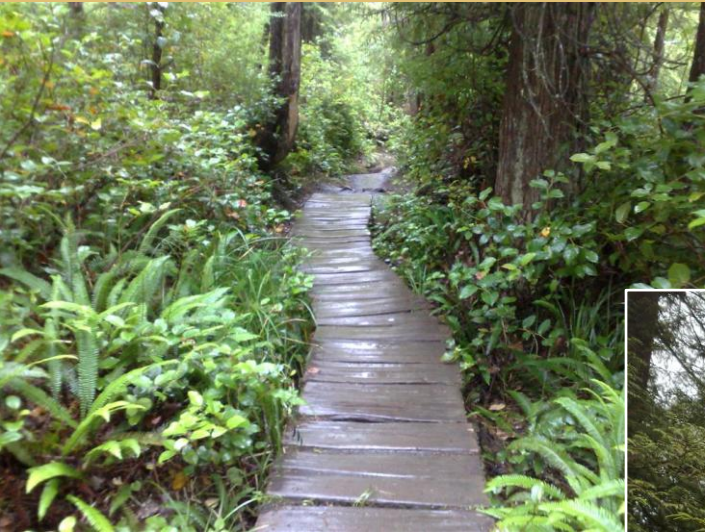

Efter en första hamburgare i kuststaden Port Angeles (det skulle hinna bli många flera innan vi hade avverkat hela vår resa) fortsatte vi till byn Neah Bay, i halvöns nordvästra hörn, där det på Makahindianernas reservat finns ett litet fint museum, med mycket om deras imponerande valjakt. Därifrån for vi så vidare mot vildmarken. Vi hade i museet också köpt vår licens för att ta oss ut till naturområdet Cape Flattery.

Det började gå mot eftermiddag och nu skulle det bli skönt att sträcka på benen. I naturparken Cape Flattery vandrar man en dryg kilometer genom fuktdrypande regnskog ända ut till Stilla Havskusten. Det är den allra nordvästligaste punkt man kan komma till på USA,s fastland (Alaska borträknat) och det här är i dag en skyddad naturpark, med iordningställda vandringsvägar och utsiktsplatser.

Vi befinner oss nu alltså på Makah Indian Reservation och ute i sundet Strait of Juan Fueca, norr om udden, går gränsen mot Kanada. Här vandrar man nu den sista kilometern, ofta i dimma och duggregn, ut till havet på iordningställda gångar av träplankor och fascineras av de mossbelupna cederträden.

Väl ute vid havet har man, från strategiskt placerade och väl utformade utsiktsplattformar, en vidunderlig utsikt vid gott väder. Men ofta är det dimma och regn som dominerar här. Vi hade otur att ha en mellandag med dis och lite lätt duggregn. Så av viltlivet såg vi inte så mycket, utöver ett par vithövdade örnar. Men det var vackert så.

Dagen var därmed långt liden. Vi hade från början planerat att övernatta i en liten indiansk by, La Push, alldeles ute vid havet. Men då det nu var lördag och de krävde minimum två nätters övernattnings vid helger, så hade vi fått skippa det och det blev i stället staden Forks, känd för att vara centrum för vampyrhistorierna i filmfantasiäventyret "Twilight". Hotellet Dew Drops Inn är ett tämligen enkelt, men OK hotell. Allt i den här sta'n handlar om vampyrer och om historien "Twilight". Vid kvällens middag på The In Place fick vi dock en överraskning. Tjejen som serverade oss var från Malmö!!!

RESTAURANT
Lodging-Express

3-RIVERS
Resort

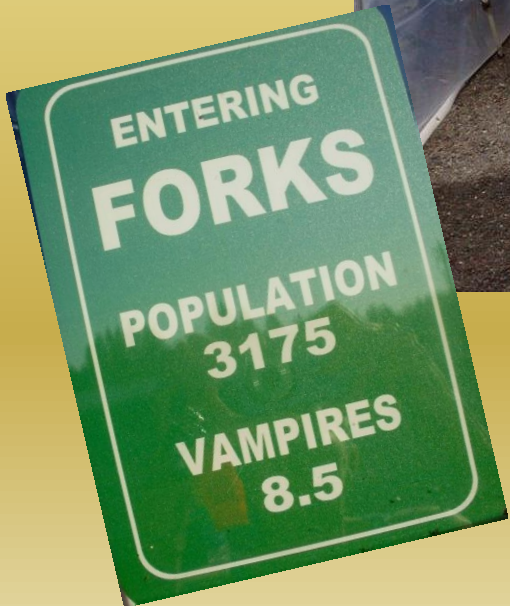
 NO VAMPIRES
BEYOND THIS POINT

 TREATY **LINE**

Rundtursdag nummer 2, Söndag 2010-08-08

Efter en tidig och kylslagen frukost ute i ett tält på gården var det så upp i bussen igen. Nu skulle vi ut till Stilla Havskusten för att få några fotografier, när det för en gångs skull inte var dimma.

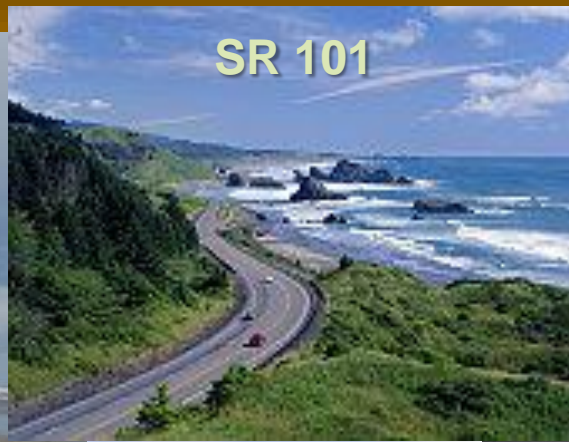
Det är tufft med tidiga dagar, så här i början av en resa, avgång redan klockan 08.00, men idag hade vi en lång förflyttning, nästan 50 mil. Så det var nog en och annan som tog sig en extra liten lur i bussen efter ett tag, trots att vi nu åkte längs den natursköna State Highway 101, som bitvis här går alldeles ute vid havet.

Men för att komma ut till kusten, där man kommer ända fram till havsstranden, fick vi först åka en sväng in i landet, då vi måste passera Quinault Indian Reservation. För där finns – hör och häpna - ingen genomfartsväg!!! Pengarna tog slut när man byggt halvvägs genom reservatet!

Så efter att ha rundat reservatet kom vi så småningom fram till Copalis Beach, där vi fann såväl toaletter som havsutsikt.

Här blev det nu ett fasligt fotograferande, trots att det var ebb och vi alltså befann oss ganska långt från vattnet.

Efter en blåsig stund ute vid kusten styrde vi så mot inlandet igen. Längs den stora floden Chehalis gick färden mot dagens huvudmål Mount St. Helens National Volcanic Monument. Den stora vulkanen som fick ett mycket dramatiskt utbrott så sent som 1980, då i stort sett bergets hela nordsida sprängdes loss. Återigen hade vi otur med vädret då hela berget var insvept i tät dimma och det blev svårt att få några meningsfulla fotografier. Men en imponerande film i den stora filmsalen gav full valuta för pengarna.

Från Mount St. Helens National Volcanic Monument är det inte så långt till dagens slutmål, det kulturminnesförklarade Monticello Hotel i staden Longview. Det här var nog i sista momangen vi kom hit, för bara ett par år efter vårt besök så har restaurangen slagit igen och hotellet är tyvärr på dekis, sedan mästerkocken Gordon Ramsey i ett uppmärksammat TV-reportage fullständigt dömt ut och näst intill massakrerat köket och dess personal. Hoppas att någon kommer och räddar det så småningom. Det är ändå ett kulturminne. Och den mat vi fick var det förvisso inget fel på...

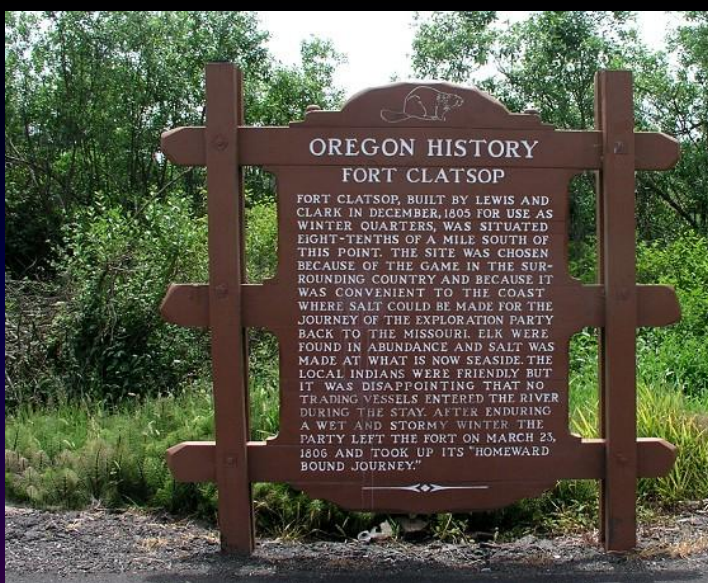
Här i Longview är också första gången vi ser Nordvästerns stora livsnerv, den mäktiga floden Columbia River, som vi senare ska följa österut.

Rundtursdag nummer 3, Måndag 2010-08-09

Efter en natt på ett redan rätt så nedgånet Monticello Hotel i staden Longview så fortsätter vi vår resa mot inlandet. Men först gör vi en sista utvikning mot kusten. Vi ska nu besöka platsen där upptäckarna Lewis & Clark tillbringade vintern mellan 1805 och 1806, innan de startade sin återfärd till civilisationen i öster.

Platsen vid Columbia Rivers utflöde i Atlanten, där de byggde sitt övervintringsläger. Ett läger som de kallade Fort Clatsop. Här finns idag ett fint museum och man har också byggt upp en replik av övervintringsstationen, där det nu finns personer klädda som man var vid den tiden och som nu visar och berättar om hur det var att leva här den vintern.

Efter besöket tar vi oss tillbaka till Longview för att därifrån följa Columbia österut. Vid byn Kalama stannar vi till vid ett av dessa mer eller mindre smaklösa turistjippon som dyker upp här och var i USA. Här försöker man locka med "Världens högsta totempåle". Typiskt amerikanskt! Är det bara "världens högsta, längsta, bästa", eller vad man vill, så tycks det locka turister. Så också oss, så här fotograferades det. Världens högsta totempåle, alltså...

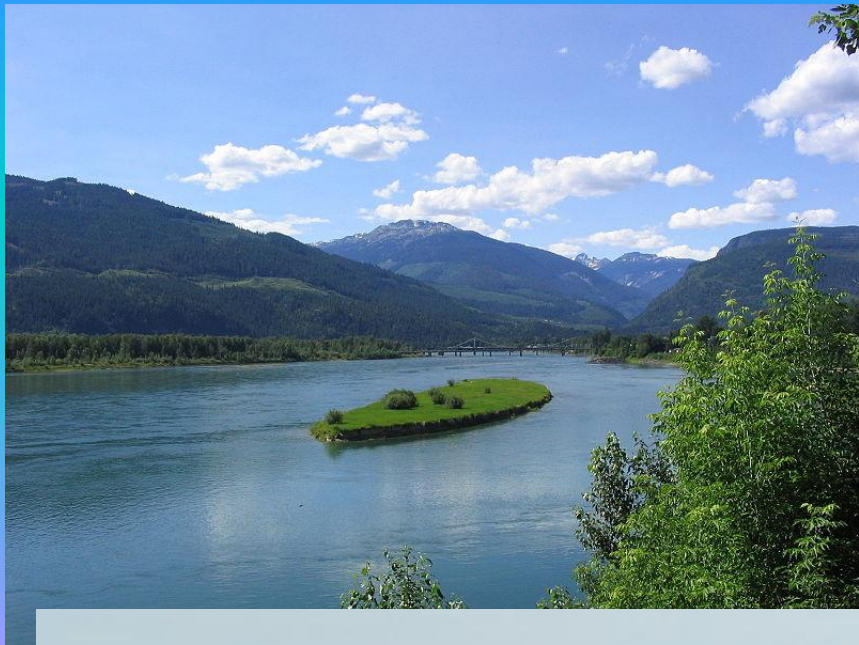

Mera "äkta" är då nästa attraktion, även om också den egentligen är en replik. Men en sanningsenligt återuppbyggd kopia av den gamla handelsstationen och militärposten, Fort Vancouver, i de sammanbyggda städerna Portland/Vancouver.

Efter den oundvikliga hamburgaren i staden Vancouver (Washington) återstod det egentligen "bara" att ta sig uppför Columbiafloden, förbi The Dalles och den urgamla fiskeplatsen vid Celilo Falls. För att sedan korsa Sam Hill Bridge till konstmuseet Maryhill.

Men gudarna ville något annat. Ett vägarbete, som med råge kunde konkurrera i klantighet med svenska sådana, tvingade oss att bara stå stilla i över en och en halv timme och därmed se besöket vid Maryhill gå om intet

Tyvärr missade vi alltså därmed det pampiga Maryhill Museum of Art med sina unika indianska samlingar. Här är därför några bilder från andra källor på vad vi gick miste om

Så i stället för Maryhills samlingar fick vi nöja oss med att njuta av vackra naturvyer längs Columbia och så småningom arbeta oss upp för Columbiaplatåns branter till Yakama Indian Reservation och dagens övernattnig i den lilla staden Goldendale.

Men där avslutade vi dagen med härlig mat på en liten mexikansk restaurang, alltmedan vi såg solen sakta gå ned bakom Mount Hood i fjärran.

Rundtursdag nummer 4, Tisdag 2010-08-10

Långkörning väntade på nytt. Vi skulle nu ta oss upp på Yakama Indian Reservation som ligger uppe på Columbiaplatån. Åtta mil av tröstlösa grässlätter låg framför oss, innan vi nådde reservatets huvudort Toppenish. Den här staden har en fantastisk attraktion. På i stort sett varje större husvägg i staden finns fantastiska muralmålningar, så här var det lätt att fördriva några timmar innan vi kunde komma in på deras museum.

På museet visade det sig att vi var dubbelbokade med en annan stor grupp, så vi valde att kasta om schemat och äta vår förbokade lunch (buffelstuvning med frybread), innan vi gjorde ett snabbt svep i museet. Kanske blev det besöket en aning rumphugget. Men en sådan här resa har ett tidsschema som måste hållas om det ska fungera. Och kanske var vi dessutom i tanken redan på väg till nästa museum.

För på Umatilla Indian Reservation väntade deras fina kulturcentrum med det tungvrickande namnet Tamastslikt Cultural Institute på oss med mycket fina samlingar.

ENVIRONMENT PROTECTED BY DESIGN

The traditional clothing of the Navajo people is a testament to their deep connection to the land. The intricate patterns and colors used in their garments are derived from natural materials found in their environment. This traditional knowledge and craftsmanship are being preserved and celebrated through modern design, ensuring that the rich cultural heritage of the Navajo people continues to thrive.

TRADING MATERIALS - STYLED

This collection of items, including a woven hat and a fringed garment, represents the traditional materials used in Navajo clothing. These items are not only functional but also serve as a form of artistic expression, reflecting the unique aesthetic of the Navajo people.

Här hade det fuktiga kustklimatet nu ersatts av torrare inlandsklimat. Värmen kändes en aning tryckande och åskmoln började breda ut sig, även om det fortfarande höll sig lugnt.

Dagens övernattning i WallaWalla bjöd på en obehaglig överraskning. Här visade det sig att hotellet hade bokat in oss på fel vecka och det uppstod stort kaos, innan de hade lyckats övertyga sig själva om, att det var de och inte vi som hade gjort fel och därför skulle bli tvungna att fixa andra rum åt oss. Under tiden passade vi på att inta vår middag som för en del av gruppen intogs i en järnvägsvagn! En något udda upplevelse, men som fungerade, förutom att där inte fanns någon luftkonditionering. Tala om tryckande värme!

Då vi här befinner oss på gränsen mellan staterna Washington och Oregon och är mitt i deras stora vindistrikt så var det inte svårt att hitta ett passande middagsvin. Men av den tänkta vinprovningsskvällen bidde det inget, delvis tack vare hotellstrulet och att det hotell vi så småningom fick låg i andra änden av staden.

Rundtursdag nummer 5, Onsdag 2010-08-11

Här började nu uppföljningen av ett av den här resans huvudteman. Nämligen det dramatiska Nez Percékriget 1877. Händelser som vi skulle återkomma till vid ett antal tillfällen framöver.

Ett första besök gjordes vid en av de missionsstationer som etablerades här redan under 1840-talet och där dramatiska händelser inträffade 1847 i form av den så kallade Whitmanmassakern vid Waiilatpu. Något som blev upphovet till kriget mot Cayuseindianerna.

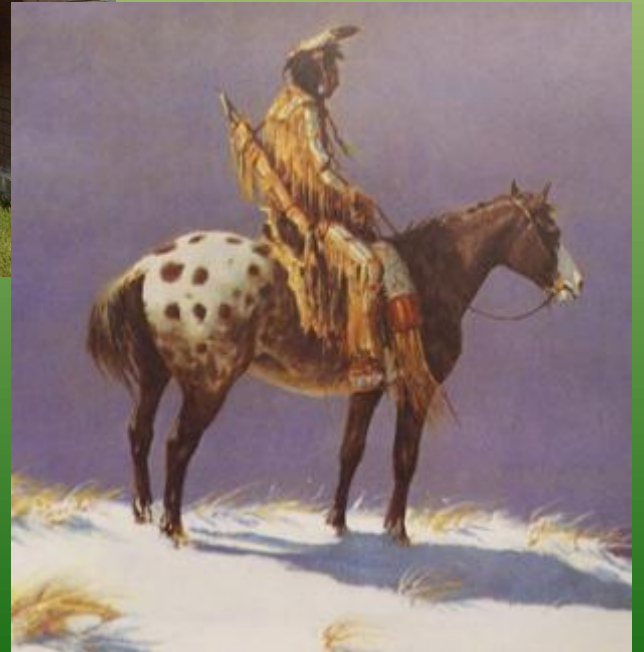
Marcus Whitman

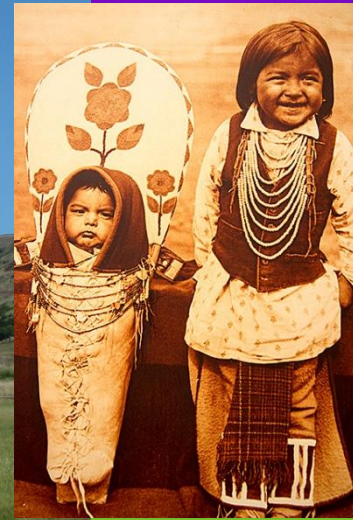
Narcissa Whitman

Så tog vi oss in i staten Idaho. Vårt första besök utgjordes, efter en liten avstickare norrut, av Appaloosa Museum and Herritage Center i staden Moscow

Och därifrån till den andra stora missionsstationen, Lapwai, som nu är centrum för turistorganisationen Nez Perce National Historic Park, med sitt nya stora Visitor Center, med fina indianska samlingar.

Sedan var det dags att leta upp nästa
övernattningsplats, som var det lite enklare
The Gateway Inn, i Grangeville.

Rundtursdag nummer 6, Torsdag 2010-08-12

Grangeville fick nästa dag bli den egentliga utgångspunkten för att starta vår uppföljning av Nez Percekriget. Och vårt första besök blev krigsskådeplatsen vid White Bird Canyon, efter att vi stannat till som hastigast när vi passerade den lilla sjön Tolo Lake. Platsen där indianerna var lägrade när de insåg att kriget var oundvikligt efter att några unga, otåliga krigare på eget initiativ hade mördat ett antal vita nybyggare och därmed i praktiken utlöste det som egentligen var oundvikligt och som hade kommit förr eller senare.

White Bird Battlefield

We were marched into a deep canyon and in a country strange to us, and familiar to the enemy. If there was any plan of retreat, I never heard of it.

— General Sherman

Five warriors, led by Watawenti Houda ... had been sent out ... as a peace party to meet the soldiers. Of course they carried a white flag. Peace might be made without fighting.

— General Sherman

För att göra en lång historia lite kortare kan vi notera, att det går att ta sig ner i dalen White Bird Canyon och besöka de enskilda stridsplatserna. Men vi nöjde oss med att se ut över dalen från den exemplariskt utformade utsiktsplatsen uppe vid vägen, innan vi for vidare mot ytterligare ett par stridsplatser inom nez perceindianernas hemområden. Platser som idag ligger på privat mark och därför inte kan besökas annat än att ses på avstånd från vägen. Det är platserna för striderna vid Clearwater, vid Cottonwood och vid platsen för Looking Glas läger längs Clearwater River.

NEZ PERCE WAR

AFTER THE CLEARWATER BATTLE ON THE HEIGHTS ABOVE HERE, JULY 11-12, 1877, THE INDIANS CROSSED THE LOLO TRAIL TO MONTANA.

Advancing northward along the high ground with 600 troops and artillery, General Howard found the Indian camp on the flat across the river. But 24 brave Indians blocked his advance, and 100 more pinned him in rifle pits for a day. Then the Indians, camp and all, moved slowly northward past Kamiah, while Howard followed without fighting. There the Indians decided to move east away from the troops.

LOOKING GLASS

DURING GENERAL O. O. HOWARD'S 1877 NEZ PERCE CAMPAIGN, LOOKING GLASS AND HIS BAND WERE CAMPED UP CLEAR CREEK NEAR HERE.

Looking Glass told army authorities: "Leave us alone. We are living here peacefully and want no trouble." But after a military attack, July 1, that destroyed his village, ruined his gardens and captured 750 Nez Perce horses, Looking Glass and his band joined other Nez Perce refugees and soon headed for Montana's buffalo plains. Howard spent three more months pursuing Joseph, White Bird, Looking Glass, and their warriors after that fiasco.

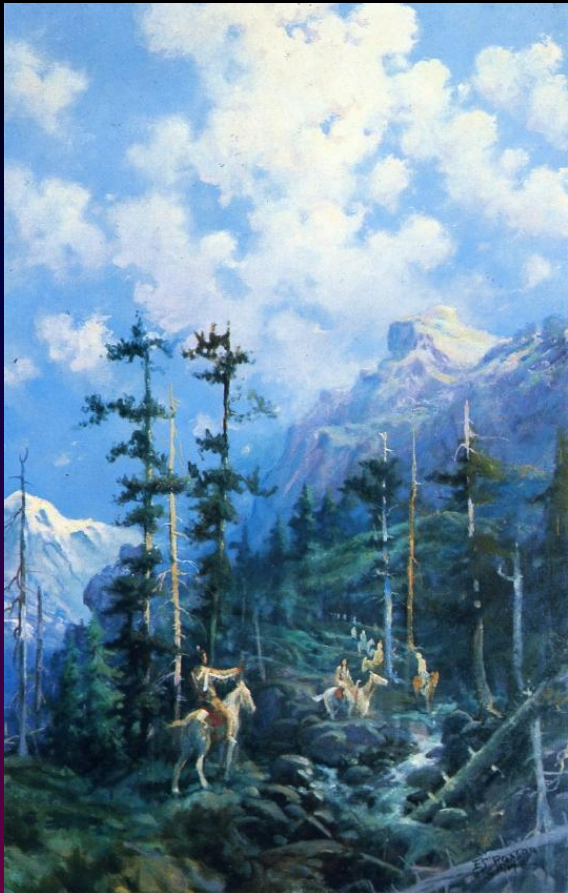
347

Ett kort stopp gjordes på platsen där kapten Whipple den 1 juli 1877 omotiverat angrep Chief Looking Glass läger här vid Clearwater River. Ett angrepp som gjorde att Looking Glass, som hade tänkt att ställa sig utanför kriget, nu i stället tvingades ansluta sig till de flyende nez perceerna. Man kommer inte fram till själva lägerplatsen, men vid genomfartsvägen finns minnestavlor som berättar om händelsen. Så här såg det ut när vi läste på dessa tavlor intill Clearwater River.

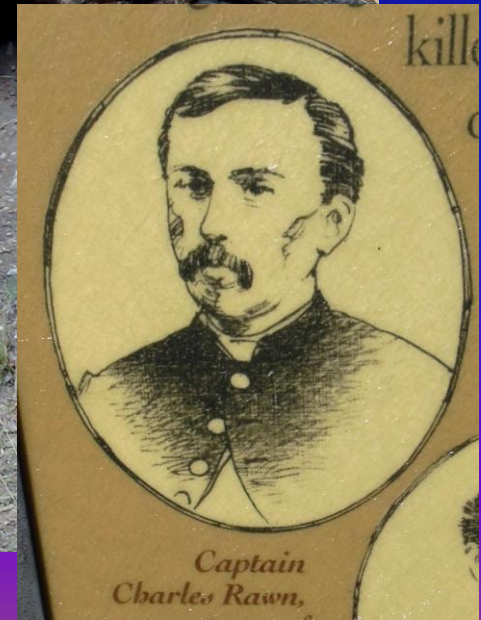
Men så var det dags att fara vidare i nez perceindianernas spår. Härifrån började de sin flykt mot öster. Upp mot bergen längs den urgamla stigen Lolo Trail, som var en av de vägar de alltid använde när de skulle ta sig över Klippiga Bergen till buffelslätterna i Montana.

Lolo Trail var en oerhört krävande passage på branta och smala stigar, genom täta skogar och över steniga bergsryggar. Här passerade de nu med sina familjer, med barn och gamlingar och med allt sitt bohag, inte att förglömma en hästhjord på ett par tusen djur. För dem tog det nio dygn att passera över Bitterrootbergen på över 2000 meters höjd. För oss gick det på en halv dag längs den slingrande US Highway12.

När de så efter svåra strapatser kom ner på östra sidan av bergen lämnade de Idaho och kom in i Montana. Här trodde de, en smula naivt, att de hade lämnat kriget bakom sig. De vita i Bitterrootdalen hade alltid varit deras vänner. De trodde på fullt allvar, att de nu hade lämnat general Howards soldater bakom sig.

Men här stötte de nu på andra soldater. Kapten Rawn med 35 man ur 7:e Infanteriet och 200 frivilliga civila från byarna i Bitterrootdalen hade nu grävt skyttegravar och byggt barrikader i deras väg på ett smalt ställe några kilometer upp längs Lolo Trail.

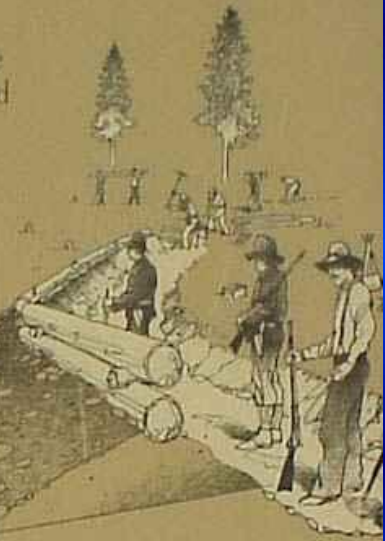

Här förhandlade man nu med Rawns soldater och med nybyggarna i två dagar om att få fri lejd genom dalen. Dock utan att komma överens. Då tog man helt sonika och gick runt barrikaderna uppe på höjderna norr om förskansningen. De fåtaliga soldaterna kunde inte göra något åt det, då de flesta av de frivilliga civila övergav dem, sedan de tyckte sig ha fått indianernas löften om att de skulle lämna dalen i fred om de bara fick passera. Platsen har sedan dess kommit att kallas Fort Fizzle

About four miles west of here, at Woodman Flats, parleys were held between the Nez Perce and Rawn's forces; the Nez Perce were ordered to surrender arms, ammunition, and horses. They refused, promising to pass peacefully.

Many of the citizen volunteers accepted the Nez Perce promise. Sharing fears of destructive retaliation on families and property, they abandoned the "fort" and trickled home. Soon Captain Rawn had insufficient forces to fulfill his orders—orders from an Army still embarrassed by the Little Big Horn disaster of 1876 and now stung by Nez Perce victories in Idaho.

Fort Fizzle

A SUCCESSFUL FAILURE

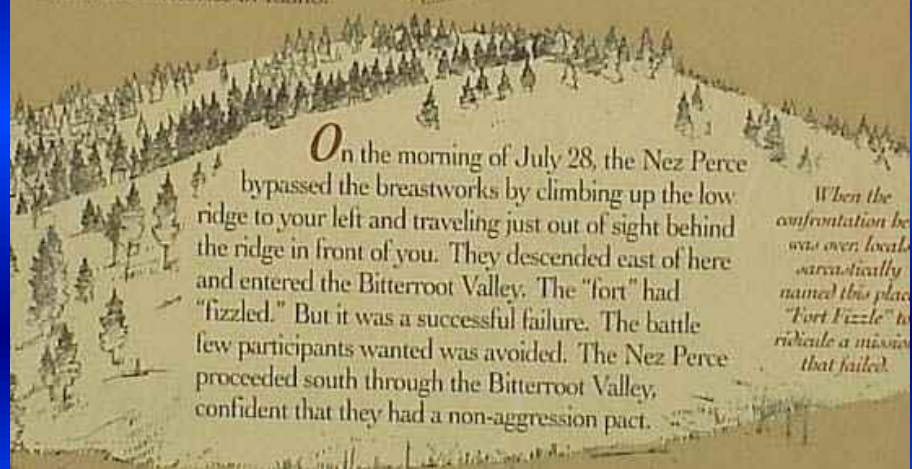
What occurred here was one event among many in an American tragedy—the flight of the Nez Perce.

In July 1877, scouting parties from the 7th Infantry at Missoula verified rumors that "hostile Nez Perce" were approaching over the Lolo Trail. Ordered to block the passage of the Nez Perce, about 35 soldiers headed up Lolo Creek where, on July 25, Captain Charles Rawn selected the terrace in front of you for his defensive position. His soldiers, joined by citizen volunteers, constructed a breastworks from earth and logs, and dug shallow rifle pits. Over 200 men joined forces to prevent the Nez Perce from passing.

On the morning of July 28, the Nez Perce bypassed the breastworks by climbing up the low ridge to your left and traveling just out of sight behind the ridge in front of you. They descended east of here and entered the Bitterroot Valley. The "fort" had "fizzled." But it was a successful failure. The battle few participants wanted was avoided. The Nez Perce proceeded south through the Bitterroot Valley, confident that they had a non-aggression pact.

When the confrontation was over, locals sarcastically named this place "Fort Fizzle" to ridicule a mission that failed.

Så vi hade, efter att ha inspekterat resterna av "Fort Fizzle", inget annat att göra än att också fortsätta ner i Bitterrootdalen och söka upp vår nästa övernattningsplats i staden Missoula.

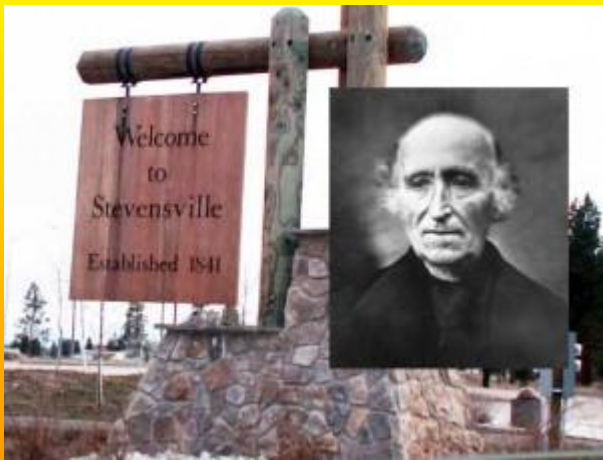
Av det gamla Fort Missoula finns visserligen några gamla byggnader kvar, men inget som vi bedömde var av värde att besöka.

Missoula är Montanas tredje största stad, men har egentligen inget speciellt att erbjuda och Days In Missoula University var precis så tråkigt som det ser ut.

Rundtursdag nummer 7, Fredag 2010-08-13

Fredag den 13:e... Uj, uj uj... *Otursdagen!* Men det gick bra... Här tog vi nu samma väg som överste Gibbon och hans infanterister gjorde den 4 augusti 1877, när de här fick ta upp jakten på de bortflyende nez percéindianerna. Så söderut gick färden, över Clarks Fork och upp genom Bitterrootdalen mot historiska platser som Stevensville, Corvalis och Skalkaho. Platser som idag knappt ens finns på kartan, men som ruvar på mycket dramatisk historia. Vi har dock siktet i första hand inställt på Big Hole Battlefield. Och här hade vi en tid att passa, för att få gå med vår förbeställda guide ut på slagfältet. Ett kort stopp hann vi ändå med vid Fader Ravallis gamla missionsstation, St Marys Mission, utanför Stevensville

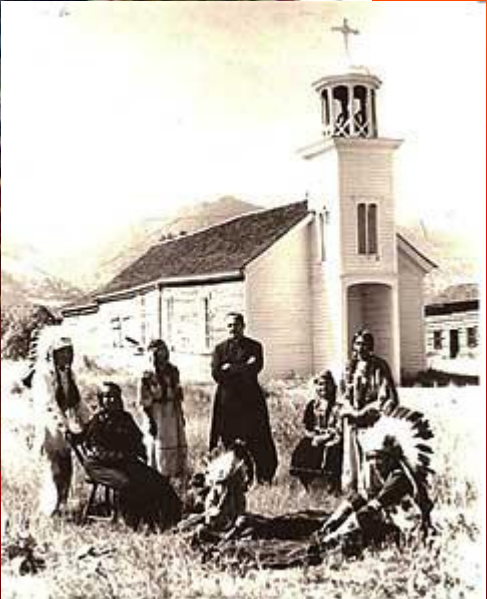
St. Mary's Mission

Established in 1841 by Pierre DeSmet, S. J., in response to requests for Black Robes by four separate delegations sent by Flathead and Nez Perce tribes to St. Louis.

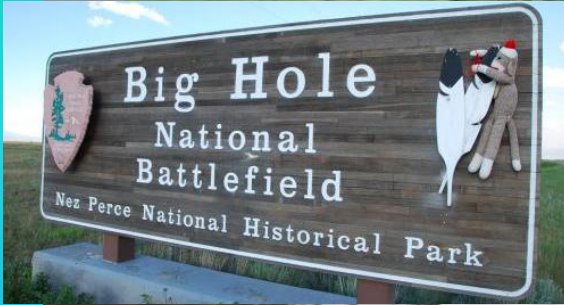
Fr. DeSmet and his party erected Montana's first church immediately west on the bank of the Bitter Root River. They planted the first gardens and harvested the first wheat and oats, practiced first irrigation, bred first livestock, taught first classes and organized the first musical band. St. Mary's was the site of the first flour and lumber mills.

Fr. Ravalli, Montana's beloved priest-physician-artist-sculptor-architect, for whom this county is named, was assigned to St. Mary's during 1845-1850 and 1866 until his death in 1884. He rests in the cemetery west of the chapel.

St. Mary's ceased to be an Indian mission in 1891, when the Flathead-Salish were forced to remove to a reservation. The chapel served as a church for settlers until 1954, when a new church was built and the mission became a historic site.

Men så var vi framme vid Big Hole Battlefield. Platsen för det dramatiska slaget mellan de överraskade nez perceerna och överste Gibbons trupper den 9:e – 10:e augusti 1877. Slaget som till viss del innebar början till slutet för de bortflyende nez perceerna. Här fick vi en bra guidning runt på slagfältet. Men deras museum stod just inför en ombyggnad, så där var mycket av utställningsobjekten undanplockade.

Den lilla restaurangen i Wisdom, där vi hade planerat att inta vår lunch hade brunnit ner, så vi fick göra en liten avstickare in till staden Dillon för att få dagens hamburgare

Men sedan bar det, något försenat, av till den gamla guldgrävarstaden Bannack City, en gång residensstad i Montana Territory, men nu en spökstad. En spökstad som dock fortfarande är rätt så intakt och som är ett turistmål, med guidade turer och en hel del att titta på. Något guld hittade vi dock inte i Grashopper Creek, även om några var nere och tittade. Övernattning i Dillon.

Rundtursdag nummer 8, Lördag 2010-08-14

Besvikelsen över att det inte fanns något guld i Grashopper Creek gick över tämligen snart, för idag skulle vi uppleva en av resans höjdpunkter. Vi skulle gå på Powwow.

Fort Hall Shoshone-Bannock Powwow i den nya jättestora arenan. Och med gott om försäljare runtomkring.

SHO – BAN POWWOW FORT HALL INDIAN RESERVATION

Fort Hall Shoshone-Bannock Powwow innebar också en mängd försäljare runtomkring. Soligt, varmt, dammigt och mycket folk. Men mycket färgsprakande och mycket indianskt.

Innan vi så letade upp vårt nästa övernattningshotell i staden Pocatello, nästan ända nere i staten Utah, sökte vi med lokalbefolkningens hjälp upp den replik av gamla Fort Hall som man låtit bygga i en park lite avsides i staden. Här finns en hel del gamla föremål att titta på och intressanta människor att lyssna till. Människor klädda i tidstypiska utrustningar, som berättar om hur det var på den gamla handelsstationen. En plats som i verkligheten egentligen låg ett par mil längre mot nordväst, vid Snake River.

OLD FORT HALL NATHANIEL WYETH,S HANDELSSTATION

OLD FORT HALL

Fort Hall, keystone on the Oregon Trail America's road to destiny, was located 14 miles north of this site. It was dedicated by Nathaniel J. Wyeth, Bostonian on Aug. 5, 1834. Unable to compete with Hudson's Bay Co., Fort Boise, Wyeth sold the Fort to the firm and they took it over on June 16, 1838. Fort Hall served as a Trapper Indian rendezvous and an Oregon Trailway station. Joseph Thing, Francis Ermatinger and Richard Grant provided hospitality for Thousands, including such notables as Jason Lee MEEK, Bridger, Bonneville, Whitman's, Spaldings, De Smet, Fremont, Carson & Meeker. H.B.C. abandoned the Fort in July, 1858, thus ending an era. The Fort site has been designated as a registered historical landmark by the National Park Service.

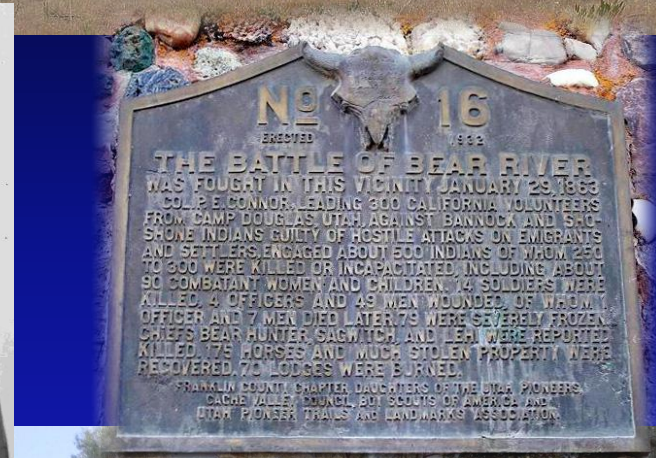
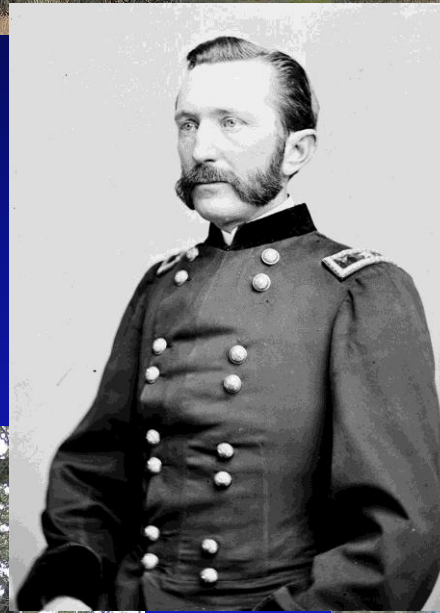
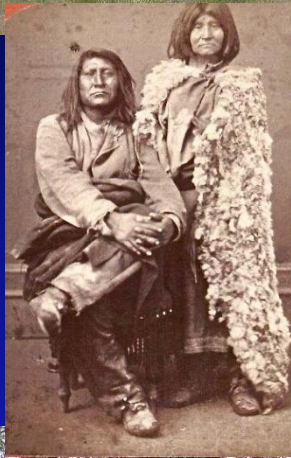

Nathaniel Wyeth

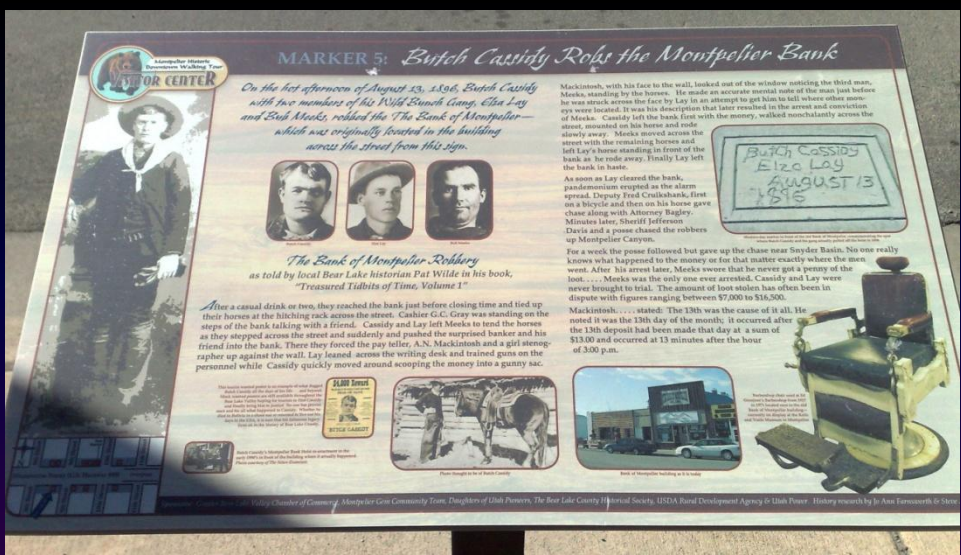
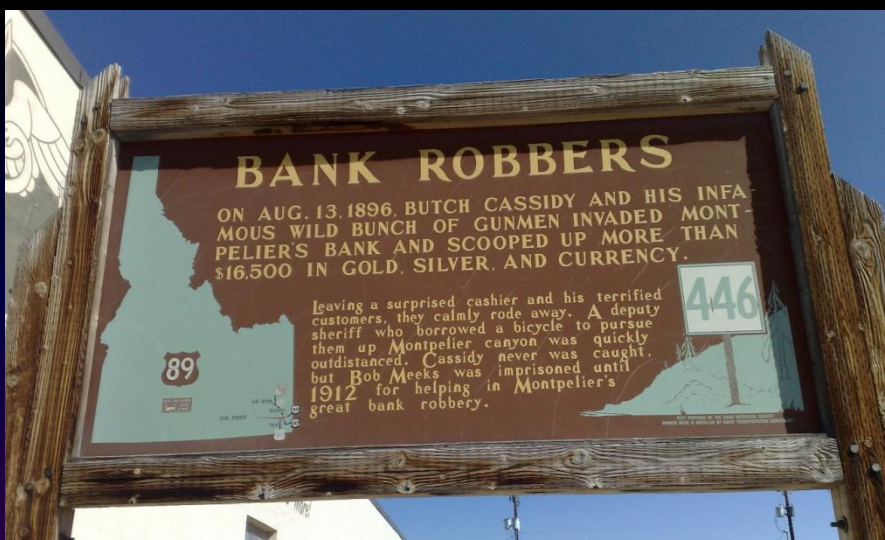

Rundtursdag nummer 9, Söndag 2010-08-15

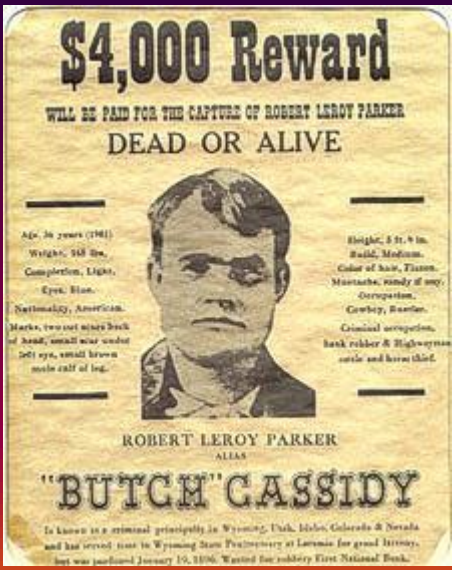
Vi närmar oss nu punkten som är halvvägs i vår resa. Ett första stopp gör vi idag vid en plats ute på landsbygden, ungefär vid sammanflödet mellan Bear River och det som idag kallas Battle Creek. Det var här som general Connor den 29 januari 1863 överföll ett oförberett indianläger tillhörande Chief Bear Hunters shoshoneindianer och massakrerade ett stort antal indianer. Det exakta antalet lär vi aldrig få veta, men det kan ha varit upp emot ett par hundra, kanske ända upp mot det dubbla. Den övre bilden är en vy över platsen där indianlägret låg.

Efter att ha fortsatt söderut, ner mot gränsen till staten Utah, men strax innan gränsen ha tagit av på småvägar i Preston och upp över bergen kom vi till staden Montpelier. Vad finns väl där då? Jo det var här som Butch Cassidy och två av hans kompanjoner i "The Wild Bunch" den 13 augusti 1896 rånade banken i ett av de där historiska Vilda Västernäventyren.

Robert Leroy Parker
"Butch Cassidy"

Lite längre ner på gatan ligger också Oregon Trail Museum. Även om deras samlingar kanske inte är så omfattande, så stannade vi ändå till en stund, då vi hade rätt så gott om tid. Monumentet utanför museet är dock tämligen pampigt.

THE NATIONAL
OREGON-CALIFORNIA
TRAIL CENTER

BIG HILL

Dagens slutmål, den verkliga turiststaden Jackson, just öster om Tetonbergen, i västra Wyoming, väntade nu på oss. Här finns mycket att titta på i konst- och hantverkarsväg. Men det blir med betoning på "att titta", för det är inga normala turister som har råd att köpa något av det som saluförs här i alla gallerier.

Men att bara gå in och titta kostar ju inget... om man bara kan motstå
suget...

Och så kanske man råkar på någon kändis... vem vet ?

Kanske Howard Terpning... eller Z S Liang... eller varför inte Martin Grelle

JACKSON HOLE ART AUCTION

Klarar man inte det här, så har man ju alltid stadens omgivningar att njuta av. The Grand Teton Mountains... Grand..! Ja, jag säger bara det...

Rundtursdag nummer 10, Måndag 2010-08-16

När man väl har varit här så känns det att man verkligen har varit i Western. Och hit längtar man alltid tillbaka redan innan man har lämnat sta'n, även om jag tycker att det har blivit mer och mer kommersialiserat för varje gång vi varit här.

Och nu, när vi har klarat av halva resan, skulle vi ge oss i kast med nästa riktigt stora turistattraktioner. De två nationalparkerna Grand Teton National Park och Yellowstone National Park.

I Grand Teton börjar vi med det fantastiska museet i Colter Bay. Finare samlingar av indianska saker får man faktiskt leta efter. Och det är fritt fram att fotografera hur mycket som helst. Dessutom har de en stor giftshop, så här går det bara inte att hålla tiden...

Sedan var det bara att stanna på en lämplig plats för några sista bilder av de mäktiga Teotonbergen, innan det var dags för Yellowstone.

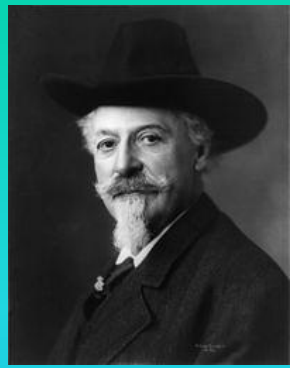
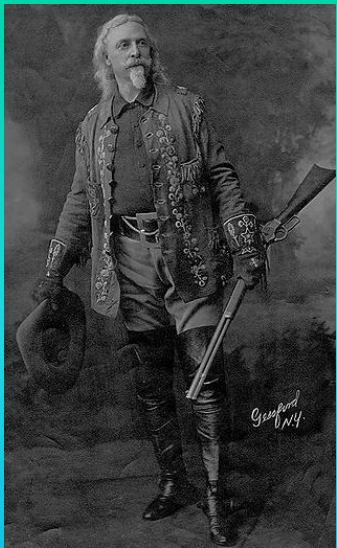
Yellowstone National Park behöver naturligtvis ingen speciell presentation. De flesta vet redan vad som väntar. Och här passade vi på att besöka de flesta av de mera berömda platserna, som till exempel Old Faithfull, Det nedre fallet i Yellowstone River, några av de bubblande svavelhaltiga källorna och även Yellowstone Lake.

Här hade vi också utlovat bufflar, då det hade lite dåligt med det innan. Och bufflar fick vi sannerligen se. Överallt! Vi hamnade nämligen mitt i en stor flock som blockerade vägen, vilket gjorde att vi fick vänta på att parkpersonal kom och röjde vägen. Något som vi så gärna gjorde.

Till slut var det ändå dags att rulla in i Buffalo Bills egen stad – Cody, Wyoming. Här skulle vi nu bli kvar över två nätter och få ett första break från tidiga morgnar. Här finns också mycket att se fram emot. Om Jackson är en modern variant på en Westernstad så är Cody fortfarande mera av den lilla, genuina. Det här är verkligen cowboyland. Och man vårdar ömt minnet av sin grundare – ”Buffalo Bill” Cody.

Rundtursdag nummer 11, Tisdag 2010-08-17

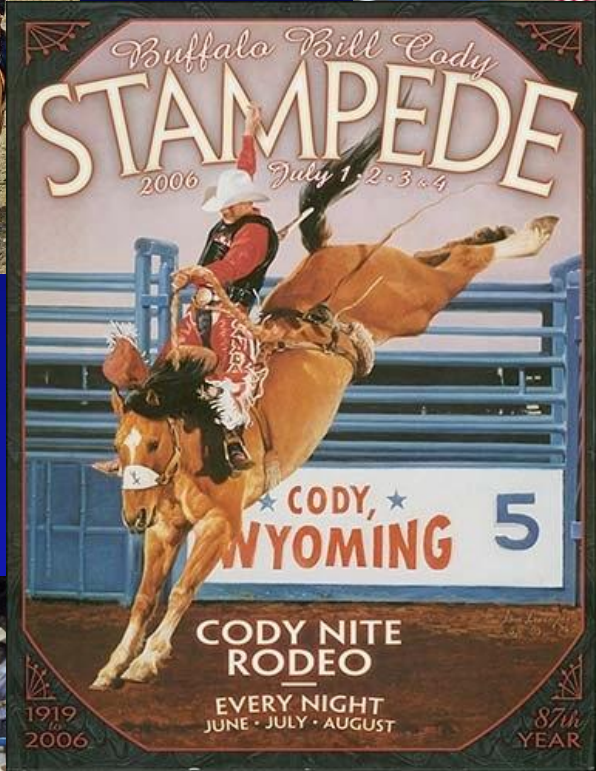
Den stora attraktionen är naturligtvis Buffalo Bill Historical Center – fem olika museer i ett. Med Plains Indian museum som kronan på verket.

Men i Cody finns ytterligare ett intressant museum. Det är friluftsmuseet som kallas Old Trail Town. En samling gamla hus hitflyttade från olika platser. Men det är inte bara husen. Inne i vart och ett av dem finns fantastiska samlingar av olika kulturföremål. Allt ifrån hur en nybyggares hus var möblerat till pälsjägares redskap. Men det mest imponerande är nog ändå mycket fina indianska samlingar.

Cody är också rodeo. Cody Night Rodeo är ett äventyr som pågår alla dagar under turistsäsong, från och med 1 juni till och med 31 augusti.

Rundtursdag nummer 12, Onsdag 2010-08-18

Men ingen rast och ingen ro. Efter två nätter i Cody var det dags att hoppa upp i bussen igen. Och så rullade vi österut. Mot kråkindianernas reservat. Det blev alltså bara ett kort besök i Wyoming den här gången, för nu är vi redan i Montana. Montana – ”the Big Sky”.

Vid vårt första stopp här anknyter vi på nytt till nez perceindianernas flykt undan armén. Det blir vid platsen för striden vid Canyon Creek. Här finns numera upprustade informationsskyltar och ett litet mini visitor center med en minnessten över händelsen.

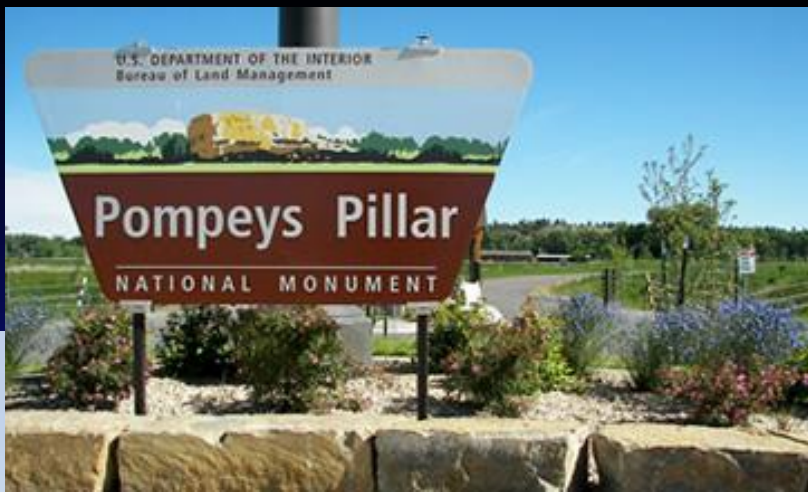
Den lokale konstnären Gary Temples stora monumentet över Chief Joseph, nere i staden Laurels affärscentrum, väckte blandade känslor. En stor plåtskulptur, i en något naivistisk stil, framkallade en del både kritiska och tveksamma kommentarer. Men vädret var bra och den största rangerbangården mellan St Paul och Seattle låg alldeles intill, så de som eventuellt var mera intresserade av tåg hade ju annat att titta på

Men så var det dags för ett besök hos kråkindianerna. Den här gången alltså på den västra delen av deras reservat. Här finns den välkände hövdingen Plenty Coup's hus bevarat som ett museum. Huset finns där förvisso och ett litet besökscentrum, med en intressant giftshop, men huset är egentligen bara ett närmast tomt skal och det ger inte besökarna särskilt mycket av väsentlig information

Nästa stopp var vid den östligaste punkten under vår resa. Pompeys Pillar, den välkända sandstensformationen vid Yellowstonefloden, där kapten Clark ristade in sin namnteckning när gruppen passerade förbi här på återvägen från Stilla Havet sommaren 1806. Sedan återstod bara att ta oss till staden Billings för övernattnig.

Rundtursdag nummer 13, Torsdag 2010-08-19

Det här blir mycket av en förflyttningsdag. I varje fall till att börja med där de första timmarnas enda avbrott från oändliga gräsvidder är passagen över "The Big Muddy" – Missourifloden.

Vi är nu på väg rakt norrut och vårt mål är ännu ett indianreservat. Fort Belknap Indian Reservation, bara lite drygt sex mil från kanadensiska gränsen. Här lever medlemmar i två olika stammar, Gros Ventre och Assiniboine.

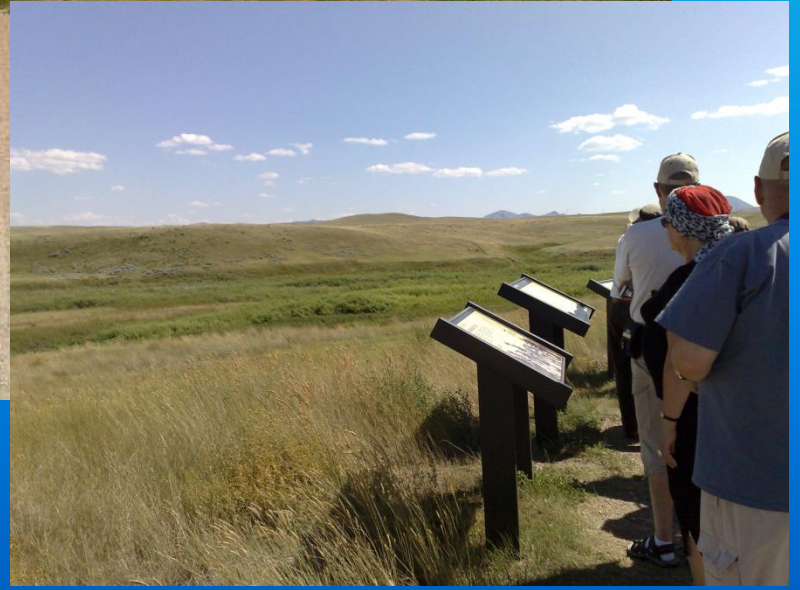
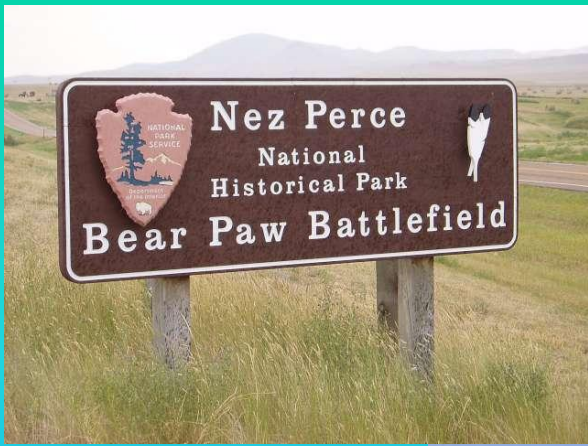
Här händer heller inte så mycket. Men, lugn... vi är på väg till den lilla staden Chinook, alldeles nordväst om reservatet. Där ska vi försöka få i oss lite lunch och så ska vi besöka det lilla muséet, Blaine County Museum och därefter träffa den Park Ranger som skulle ta oss med ut till slagfältet vid Bear Paw Mountains, platsen där nez percéindianernas flykt plötsligt tog slut, bara några mil ifrån räddningen i Kanada

BLAINE COUNTY MUSEUM

Museet var litet, men hade en del fina saker och dessutom var det ju den förutbestämda mötesplatsen med vår Park Ranger. Men efter lunchen fick vi beskedet att rangern hade ringt museet och meddelat att han inte kunde komma, därför att det var så fruktansvärt varmt. Han hade problem med hjärtat och hans läkare hade varnat honom för att gå ut när det var så varmt.

Men vi klarade oss själva, satte oss i bussen och tog Gud i hågen. Och det var inga problem att hitta dit ut. Det fanns ju bara en väg! Men väl framme drabbades också vi av värmen. Solen gassade och det var fruktansvärt varmt, så det blev aldrig någon rundvandring på slagfältet som vi hade tänkt oss. Utan vi nöjde oss med att berätta historien, läsa på informationsskyltarna och se ut över platsen där nez perceindianernas dröm slutligen krossades.

Varningen för skallerorm var ytterligare ett argument för att avstå från den kilometerlånga rundvandringen ute på slagfältet. Känslan av att ha varit här är ändå stark, även om jag själv tyckte att jag hade svårt att orientera mig och känna igen mig från bilder man har sett. Kanske var det den intensiva värmen och den starka solstrålningen och de kryllande gräshopporna som drev oss tillbaka in i bussen igen. Nu får man väl försöka analysera de hastigt knäppta bilderna i lugn och ro här hemma i stället, för att se om man kan orientera sig.

Så var det bara att åka vidare till staden med det svårtuttalade namnet Havre (uttalas "häver") för övernattnings på Best Western Plus Great Northern Inn, med järnvägsstationen strax intill.

På bilden den Great Northernmaskin, Class S-1, som står uppställd invid stationen. Visserligen ingen Big Boy, men stor ändå. Det är dessutom den enda överlevande av de sex S-1 maskiner som levererades till Great Northern redan 1929.

Rundtursdag nummer 14, Fredag 2010-08-20

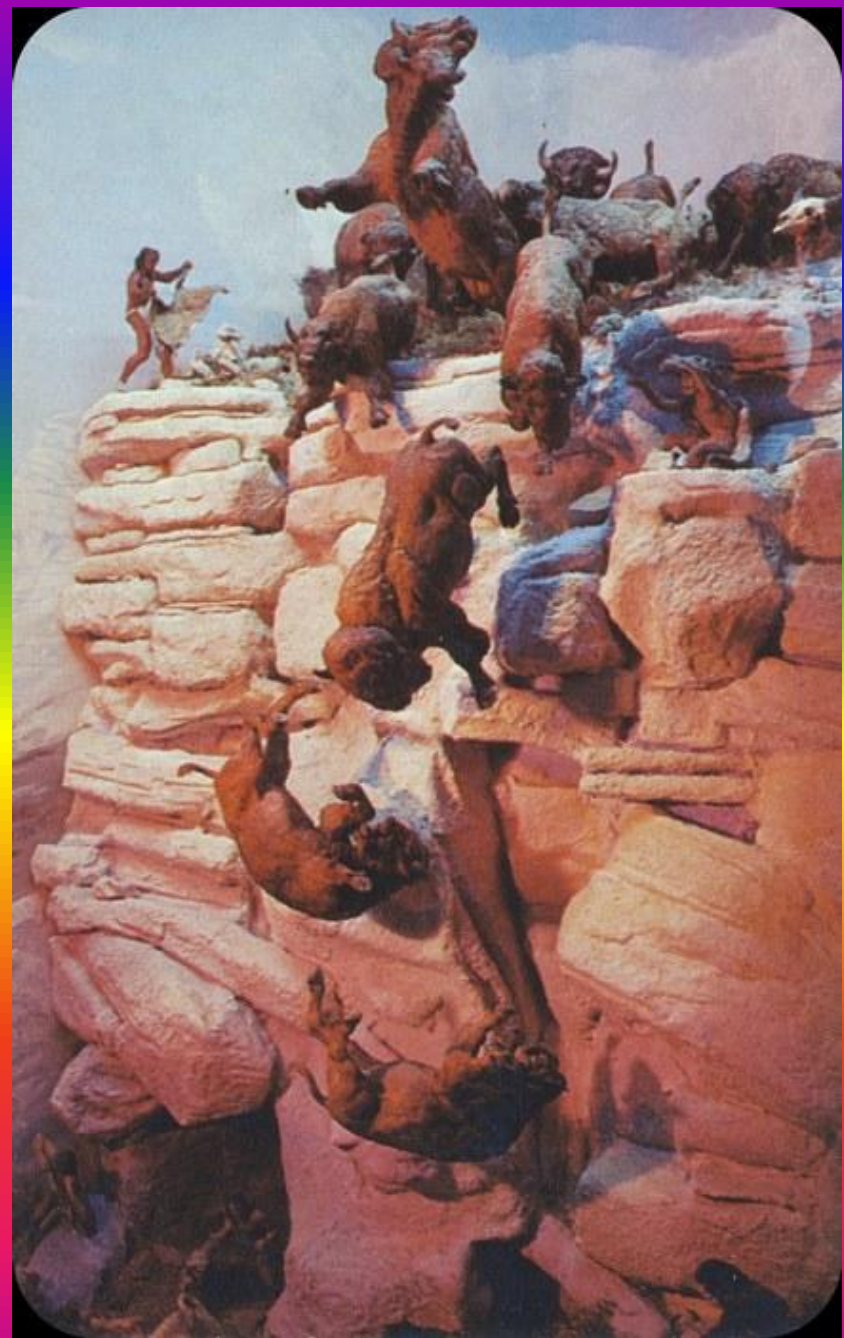
Tiden går och nu vänder vi västerut igen. Tillbaka mot västkusten och Seattle. Tänk vad tiden ändå rullar på...

Men först skulle vi hinna med ännu några saker. Det första målet var ett sådant där, som man kanske ser mera som något som bara ska klaras av liksom i förbigående. Men det skulle visa sig att det rekonstruerade Fort Benton, alldeles intill Missouriflodens strand, blev till något alldeles utöver det vanliga. Och det var den mycket entusiastiska guidens förtjänst. Hon kunde berätta hon... I ett furiöst tempo (för att klara av våra anslagna 45 minuter) gick vi igenom deras imponerande samlingar och fick en god bild av hur det här betydelsefulla fortet en gång har sett ut och hur man nu planerar att återskapa det till sin forna glans.

Den här dagen innehöll långa körningar och en del tidskrävande besök. Därför hade vi inte lagt in flera än tre stopp den här dagen. Staden Great Falls är dock ett betydelsefullt stopp. Till att börja med gjordes ett besök utanför staden vid Ulm Piskun Buffalo Jump, eller First Peoples Buffalo Jump som den kallas numera. Det här är en av de bäst kända platserna, i USA, där indianer i årtusenden har jagat buffelhjordar utför ett brant klippstup som en primitiv jaktmetod, när de inte hade så många andra metoder att ta till. Här fick vi en intressant redogörelse för platsen och hur det gick till här förr i tiden.

En intressant gift shop fångade också sitt berättigade intresse.

Men sedan gällde det att ta sig in i staden Great Falls. Ett besök vid de stora fallen hade vi hoppat över, då vägarna dit fram mera liknar cykelvägare än farvägar för stora bussar. Och inte så mycket bättre är de, när man ska leta sig in i trånga villakvarter för att komma fram till den välkände Westernmålaren Charles Russells hem och studio, som numera är ett museum. Men väl framkomna krävs det tid om man ska se allt.

Här finns många av hans berömda målningar, men också mängder av indianska föremål. Mycket fina föremål. Många av dem sådana som Charles använde som förebilder i sina målningar.

Men han var inte bara en gudabenådad målare. Han var också en både produktiv och skicklig skulptör.

Även ute i staden Great Falls ser man hans skulpturer. Och skam vore det väl annars, om inte staden skulle hedra sin store son genom att använda hans konst i sin egen utsmyckning.

Rundtursdag nummer 15, Lördag 2010-08-21

Så var det dags för en dag som vi förväntade oss skulle bli en av höjdpunkterna. Vi skulle ta oss nästan ända upp till kanadensiska gränsen och där ge oss in i Glacier National Park. Vi skulle med en svartfotsindiansk guide åka den unika och dramatiska vägen Going-To-the-Suns-Road, rakt igenom parken. Men först skulle vi avlägga ett besök hos svartfötterna i staden Browning på Blackfoot Indian Reservation. Här skulle vi besöka det lilla, men fina muséet, Plains Indian Museum.

Inne i museet är det fotoförbud, men för att visa något av vad som finns här får vi välja bilder från ett annat tillfälle.

Men så var det dags för Glacier Park. Då man inte får köra med en stor buss över Going-to-the-Suns Road, hade vi nu i stället köpt ett turistpaket, innebärande att 24 personer fick flytta över i Sun Tours mindre buss och med Edward "Ed" DesRosier som mycket duktig chaufför och välinformerad och lättpratad guide ta oss de åtta milen över Logan Pass och ner till West Glacier, där vår buss då på nytt väntade på oss. Gittan, Kerstin och Ulla-Britt hade frivilligt avstått den dramatiska resan genom parken och i stället följt med vår buss runt, söder om parken. Detta för att Sun Tours buss endast hade plats för max 25 personer.

Det hela avlöpte till full belåtenhet. Inte minst för att vädergudarna stod oss bi på allra bästa sätt under hela dagen. Och vidare för att Ed var en fantastisk guide, som hade förmågan att berätta allt vad vi någonsin hade kunnat förvänta oss. Att själva naturupplevelsen är helt överväldigande, visste vi ju redan och nu har jag för första gången också upplevt Bighorn sheep (Tjockhornsfår) livs levande i det vilda. Så även om såväl björn som varg fortfarande lyste med sin frånvaro, får man ändå ge upplevelsen högsta betyg.

Vägen är fantastisk. Både vacker och dramatisk och bara öppen under tre månader mitt på sommaren.

En väg som liksom klättrar omkring på bergssidorna och slingrar sig upp och ner i dalarna. Dess högsta punkt är Logan Pass på 2025 meter över havet.

Det här är Grizzly Country, men tyvärr (eller som tur var) mötte vi aldrig någon Mr Bear

Så hade vi passerat Klippiga Bergen på nytt och var nu på väg ner i den undersköna Flathead Valley på västra sidan och mot dagens övernattning i staden Kalispell

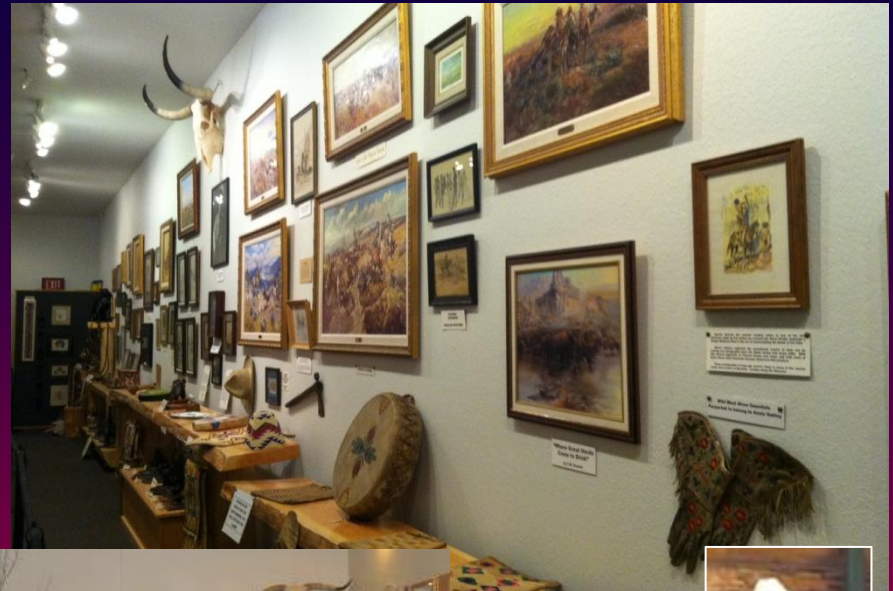

Rundtursdag nummer 16, Söndag 2010-08-22

Väl tillbaka på västra sidan av kontinentaldelaren skulle vi den här söndagen ha en tämligen blandad dag. Till en början skulle vi färdas söderut, längs västra sidan av den underbart vackra Flathead Lake. Vilket vatten! Vilka hus! Vilka lägen! Vilka lyxboenden! Här gäller tydligen inga strandskyddsregler. Inte undra på att de vita var angelägna om att lägga beslag på allt land man kunde komma över av de stackars flatheadindianernas hemtrakter. Undrar just hur mycket indianerna har lyckats få ut i hyresintäkter?

Väl nere i dalen hade vi så två stopp tätt inpå varandra. Det första var Ninepipes Museum. De öppnade speciellt för oss, då de normalt hade stängt annars vid den här tiden. Men här mötte halva styrelsen upp (Rod Wamsley, VD, Bud Cheff, grundare och Laurel Cheff, ekonomiansvarig) för att ta hand om oss och det blev ett mycket bra besök. Deras giftshop sålde nästan rubbet och Laurel Cheff var säkert jättenöjd med att de hade ansträngt sig och öppnat speciellt för oss.

Rod Wamsley

Bud Cheff

Bara någon kilometer längre ner efter vägen ligger Four Winds Trading Post. Även här var det egentligen inte öppet, men ägaren Preston Miller kom utspringande och öppnade bommen för oss, när han såg bussen. Och jag tror inte han heller blev besviken för att han gjorde sig det besväret.

Det Preston inte har här i sin affär är inget som en sann hobbyist kan ha behov av. Och vi hade tydligen många hobbyister i bussen...

Preston och
Carolyn Miller

Det var tur att vi kom in till Preston Miller, för det som egentligen skulle bli nästa pilsner finns inte längre. Dough Allards Trading Post and Museum har tydligen helt avvecklats sedan Dough själv gick och dog för några år sedan. Så här hade vi inget att hämta. I stället raka vägen till byn St. Ignatius, med den välkända missionskyrkan som byggdes här mellan 1891 till 1893, vid den missionsstation som grundats redan 1854 av Fader Pierre-Jean De Smeth och Fader Adrian Hoecken. Oerhört imponerande vägg- och takmålningar och andra utsmyckningar

Och så en snabb och god lunch på något som heter Old Timer
Café i den lilla byn St Ignatius.

Old Timer **CAFE**

OPEN

Därefter skulle vi göra ett besök vid The National Bison Range, i Moiese. Men det blev den här resans verkligt stora misslyckande. Vi fick inte se en enda buffel, längs efter den rundtursväg vi körde.

I stället fick vi avverka ytterligare en missionskyrka. Den här gången den gamla Cataldo Mission, strax öster om staden Coeur d'Alene, i norra Idaho. En kyrka som byggdes 1853 av Fader Ravalli och hans indianer, helt för hand och med de mest primitiva verktyg och redskap. Men vilket fantastiskt resultat! Ett stort hus utan en enda spik!

Dagens övernattning var sedan i ett blåsigt men vackert Coeur d'Alene, i norra Idaho.

Rundtursdag nummer 17, Måndag 2010-08-23

Nu drar det ihop sig på allvar. Inte långt kvar. Men ännu har vi ytterligare en bergskedja att ta oss över innan vi ska möta det svalare Stilla Havsklimatet. Och vi ska också på nytt återknyta bekantskapen med den mäktiga Columbia River och dessutom ta ett sista farväl av Chief Joseph och hans nez percéer.

Så vi tar oss ända fram till Columbia River vid en plats, där man 1942 hade lyckats tämja den mäktiga floden, genom att bygga en jättelik damm rakt över en stor ravin. En damm, som då var världens största och som fick namnet Grand Coulee Dam.

Efter att ha tagit in all information om dammen, som ges i dess välutrustade besökscentrum och efter en hastig lunch i byn Grand Coulee, tog vi oss till de förenade Colvilleindianernas museum, där vi skulle möta den guide, som därifrån skulle ta oss upp på Colville Indian Reservation och visa oss den lilla kyrkogården där Chief Joseph ligger begravd. Men här ville sig ingenting. Muséet var stängt för renoivering och ingen "Smoker" Marchand uppenbarade sig. Men skam den som ger sig. Vi tog Gud i hågen och åkte själva upp till reservatet, letade reda på kyrkogården och fick våra foton.

Så satte vi nu kurs på den sista övernattningsplatsen innan vi skulle vara tillbaka i Seattle. Den lilla orten, där vi skulle bo hette Winthrop och hotellet var det förvisso inget fel på. Men det låg långt utanför den egentliga bebyggelsen - ja närmast ute på landet. Alltså ingen restaurang på gångavstånd. Men Dave ställde upp. Vi beslutade att ta bussen och ta oss ett par kilometer bortåt vägen för att se vad vi kunde hitta. Och vad fann vi väl där? Jo, den mest trivsamma lilla Westernhåla man kan tänka sig. Rena rama High Chaparral... fast på riktigt! Och här fanns restauranger och här fanns öppna affärer. Tjo-hoo! Det blev en riktigt lyckad kväll! Och ännu en cowboyhatt kunde släpas hem till den övriga samlingen, som ändå aldrig används!

INSIDE Home & GARDEN OUT

DANCE HALL

JACK'S SALOON

OUTDOORSMAN

GARDEN

LIGHTING

WANTED

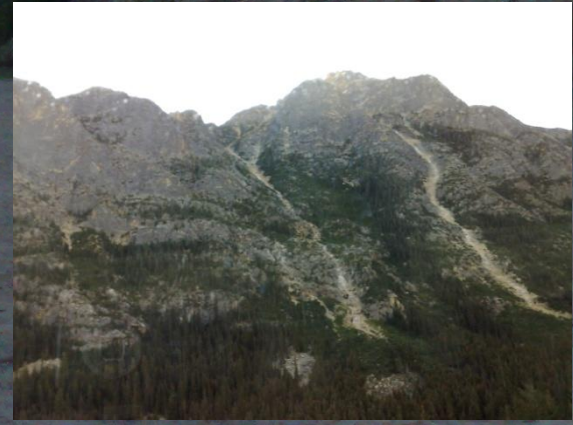
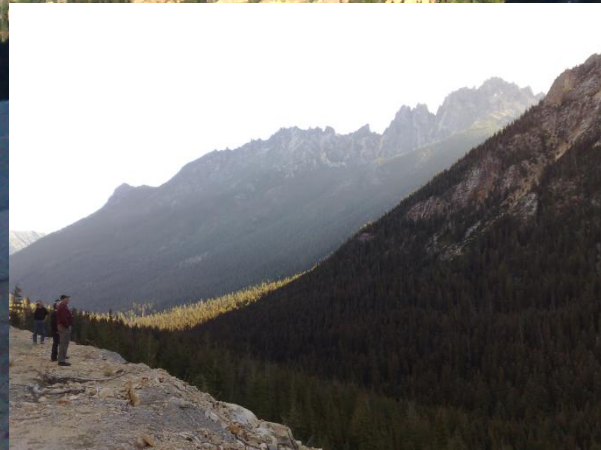
"GOOD WOMAN"

MUST SEW, COOK, SKIN & GUT. CLEAN & SHOVEL HORSE STALLS. MUST HAVE HORSE & SADDLE. PLEASE SEND PHOTO OF SADDLE & HORSE.

Rundtursdag nummer 18, Tisdag 2010-08-24

Så var dagen kommen, då vi skulle sluta cirkeln och återvända till Seattle. Lite vemodigt kändes det. Men samtidigt hade vi ju en hel dag framför oss av nya, okända upplevelser.

Det viktigaste bedömde vi skulle bli att korsa över den sista bergskedjan och ånyo uppleva dramatisk vildmark. Och det fick vi. Svindlande utsikter, som krävde täta fotostopp, väntade oss i Northern Cascades National Park. Den nationalpark i USA som har flest glaciärer.

Väl nere på låglandsnivån igen, hade vi väntat oss ett kallare och fuktigare väder. Men vi överraskades av härligt solsken och allmänt fint väder. Omkastningen från ren vildmark till tätbefolkad miljö på några timmar var häftig. Och ännu extremare skulle det bli. Vi hade valt att stanna till vid Seattle Premium Outlets, ett alldeles nybyggt, stort outlettkomplex alldeles i kanten av Tulalip Indian Reservation, strax norr om Seattle. Ett handelskomplex omfattande inte mindre än 110 outlettaffärer, med allt från kläder, sportartiklar, elektronik, mode, ja allt vad man kan tänka sig. Och överallt var det så där 50 % off och sedan dessutom 15 % ytterligare off och sedan ytterligare 10 % off... Ja, ibland trodde man nästan att man skulle få betalt för att handla!

Bekymret var ju mest att man egentligen inte behöver något av allt det där... om man ska vara riktigt ärlig.

Efter några timmar i detta paradys för själv-lurendrejeri var det bara sista biten in till Seattle och den näst sista övernattningen innan återfärden hem. Genom bussfönstret kunde man så småningom se Seattle downtown där framme i diset.

Rundtursdag nummer 19, Onsdag 2010-08-25

Snart slut... men en sista dag var inplanerad för att uppleva den stora staden Seattle. Och här skulle vi nu börja med en aktivitet av ett lite annorlunda slag. Vi hade lyckats kontakta den halvindianske glaskonstnären Preston Singletary och blivit inbjudna till hans studio. Ett besök som blev mycket intressant, där han berättade om sig själv, sin bakgrund bland tlingitindianerna och om sitt konstnärskap. Det blev till ett par timmar av mycket intressant och positiv samvaro.

När vi nu ändå var i Seattle kunde vi naturligtvis inte heller missa ett besök på det omtalade Burke Museum. Ett besök som tyvärr inte svarade upp riktigt mot våra högt ställda förväntningar. Behållningen var nog snarast de mäktiga totempålarne ute på gården.

Efter det här besöket var det fri tid för alla att på egen hand "göra" staden. Men klockan fem, kallade vi till samling på nytt, för att ta oss ut till den indianska kulturbyn på ön Blake Island, där vi skulle uppleva en kväll med indiansk matkonst och indiansk kultur. Det här var tänkt att också bli vår avskedsmiddag och det hela skulle visa sig bli en mycket lyckad sådan.

Efter en fyrtiofem minuter lång båtferd över Puget Sound strax före solnedgången, med hela Seattles skyline badande i solsken öster om oss, tog vi oss ut till ön Blake Island och den indianska kulturbyn Tillicum Village. Under hela resan ut berättade indianer, klädda i traditionella dräkter om sin kultur och om vad som skulle ske ute på ön. Även en av båtbolagets ansvariga berättade mycket initierat om vad vi hade att vänta oss av kvällen.

Det första som hände efter landstigningen på ön var att vi bjöds på musselsoppa och fick uppleva en dansuppvisning ute på gården framför ceremonihuset.

Väl inne började det hela med att vi kunde beskåda hur den lax vi senare skulle äta tillreddes över öppen eld och vi kunde dessutom göra oss hemmastadda i deras giftshop, eller springa runt på gården och fotografera.

Därefter var det dags att bänka sig inne i långhuset där en rejäl buffé var uppdukad. Mycket gott!

När väl maten var uppäten vidtog så det stora äventyret. Nu släckte man ner ljuset i rummet och trummor började dunka. På en stor scen spelades det sedan upp för oss ett nästan halvtimmeslångt dans- och teaterspel där Nordvästkustfolkens ceremoniella liv framställdes för oss i mycket dramatiska former. Här fanns allt från skapelsemyter till dödsräddningar framställt. Allt mycket skickligt utfört och med många dramatiska effekter, förutom den suggestiva sången och musiken och alla de oerhört imponerande dräkterna och maskerna. En otroligt fin och värdig avslutning på vårt reseäventyr till Nordvästkustens folk och deras kultur och historia.

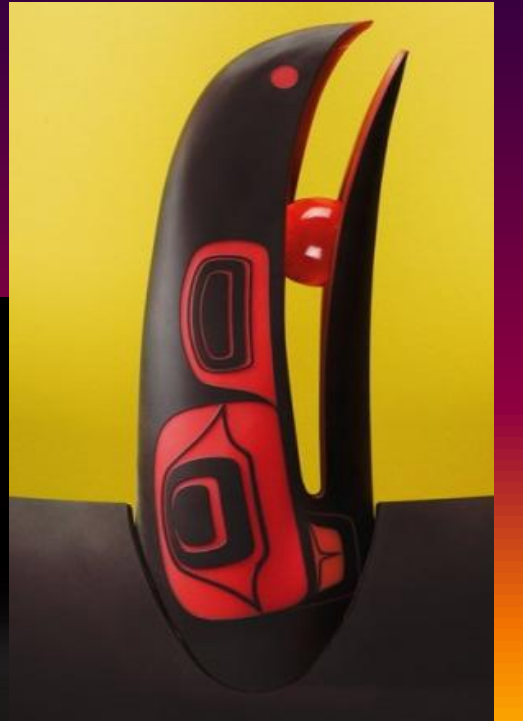
Tyvärr var inte ljuset tillräckligt för att få några bättre bilder, så det får bli några kompletterande bilder från Internet i stället.

Hemresedag, Torsdag 2010-08-26

Efter en sista natt i Seattle var det så dags för hemresa. Men vårt flyg gick inte förrän på eftermiddagen, så planen var att besöka det stora saltvattensakvariet nere i hamnen. Men efter det mycket uppskattade besöket hos Preston Singletary önskade samtliga att i stället få åka ner till staden Tacoma för att där se Prestons stora utställning "Echoes, Fire and Shadows".

Sagt och gjort vi fick Dave att ta oss de 45 minuterna ner till Tacoma. Och det blev ett besök som ingen ångrade.

Sedan var det bara att kränga en sista hamburgare och ta sig tillbaka upp till SEATAC flygplatsen, checka in och sätta sig tillrätta för en snabb hemfärd. Trötta, men nöjda och belåtna med ännu ett oförglömligt reseäventyr i INDIANKLUBBENS regi.

ETT VARMT TACK TILL ALLA SOM STÄLLDE UPP OCH GJORDE DET HÄR MÖJLIGT

